

Maud Janssen: 'Meisje met anorexia en de strijd van een gezin.' Uitgeverij Elmar 2008 ISBN 9789038918778 (Eetproblemen/Anorexia/1)

Soort boek/Stijl: Ervaringsverhaal van Maud, die op 17-jarige leeftijd Anorexia kreeg. Zij hield een dagboek bij in briefvorm aan Peggy, een denkbeeldige vriendin, de basis van dit boek. Tussen de dagboekfragmenten staan soms toelichtingen of overbruggingsstukjes. Met een voorwoord van dr. Carien Karsten, Nederlandse psychotherapeute, een rapportage van haar behandelend psychiater aan haar huisarts. Leest makkelijk en snel.

Over de schrijfster: Maud Janssen komt uit een gezin met drie kinderen, een zus Jacqueline en een broer Boris. Haar vader Lucas is professor in de psychologie en haar moeder Cuny verpleegkundige. Maud is getrouwd en nu docente Frans in Den Haag. Ze heeft een dochter met een tweede kind op komst bij het uitkomen van haar boek.

Korte beschrijving: Maud vertelt openhartig hoe ze anorexia ontwikkeld heeft en wat voor impact dat had op haar en haar familie. Ze beschrijft zichzelf als een vrolijke onzekere puber, met een hang naar vriendinnen. Omdat ze zichzelf te dik vond ging ze aan een dieet en kreeg anorexia. Dat ze daar niet alleen last van had, is in het boek te lezen: De mensen die het dichtst bij haar stonden, haar familie, hadden ook veel last van de gevolgen van haar ziekte. Als Maud nog maar 32 kilo weegt, moet ze los komen van de anorexia met behulp van medicijnen, diëtiste, psychiater, familie en eigen inzet.

Wat viel op: De machteloosheid. De impact op haar leven. Dat het echt een verslaving is. Dat Maud uiteindelijk niet opgenomen hoeft te worden, ze het toch nog thuis redden.

Citaten: Pag. 84: "*Lieve Peggy,...* Ik baal ervan om zo dun te zijn. Ik zou dolgraag wat dikker zijn, gewoon zoals ik vroeger was, een gezellig vreetzakje, precies waarvoor ik me vroeger schaamde. Nu let ik op bij elke hap die door mijn keel glijdt. Ik kan er niet meer van genieten."

Pag. 156: "Woede maakt plaats voor een knagend schuldgevoel tegenover mijn ouders. Bij mijn moeder, omdat ze zo lief en compleet onschuldig is. Ik probeer haar pijn te verzachten met negatieve zinnen uit oude dagboeken over mijn vader: 'Lucas is bijna nooit thuis.' Mijn vader begrijpt dat. Toch voel ik me bij hem ook schuldig omdat ik hem keer op keer teleurstel. Als hij kwaad wordt, sla ik helemaal dicht en ga vervelende dingen zeggen: Waarom heb je niet eerder een dokter gezocht? Waarom geef je mij de schuld van de mislukking deze week?Hij is het pispaaftje omdat hij overeind blijft staan. ...Terwijl mijn ouders moeten toezien hoe hun dochter in hongerstaking is, worden ze ook nog eens als de oorzaak aangemerkt. Het is pure marteling."

Recensie: Isabella

(<http://www.valtaf.nl/index.php?pxd=.g&pxc=213141¤t=weblog¤t=item&item=3277>) : "Kwalitatieve beoordeling: goed. Moeilijkheidsgraad: makkelijke lectuur. Het boek kan een steun bieden aan zij, die (terug) willen vechten om een gezond gewicht te halen en weer te kunnen genieten van al het mooie en lekkere dat het leven ook biedt.Wat dit boek zo bijzonder maakt is dat het verschijnsel anorexia breed uitgekaderd wordt. Ook het gezin lijdt even zeer mee en moet

machteloos toekijken hoe een kind zichzelf steeds meer verliest... Die toelichtingen zijn soms overbodig en bemoeilijken het lezen, aangezien je je vaak afvraagt: 'is dit nu een dagboekfragment of niet?' ...Maar desondanks het soms moeilijke lezen doet het niets aan de kwaliteit van het boek af.